

[Erling Dinesen.]

var bekendt med, at denne forhandlings-situation, som man altså ikke mestrede, ville opstå.

Jeg vil gerne fastslå, at når forligsmandens udkast til mæglingforslag blev forkastet, skete det ikke i forligsinstitutionen, hvor den slags ting normalt sker, men på Axelborg. Det var overenskomstsituationen helt utedkommende forhandlinger, forhandlinger, som regeringen ikke magtede; der førte til, at landbrugets arbejdsgivere sagde nej til forligsmandens skitse. Vi er altså i den situation, at fordi regeringen må give op i forhandlingerne, skal arbejderne straffes med en tvungen voldgift, til trods for at forligsmanden efter månedlange forhandlinger klart har tilkendegivet, hvad han mener bør være det rimelige grundlag for de fremtidige løn- og arbejdsforhold inden for dette store overenskomstområde. Hvad vil det sige? Det vil igen sige, at statens uvildige forligsmand desavoueres af denne regering, som ikke selv har været i stand til at løse de opgaver, den var stillet over for i situationen. Sådan er forholdet i realiteten.

Jeg vil videre sige, at der i realiteten ligger et mæglingforslag på bordet, i alle tilfælde et endeligt og ultimativt udkast fra forligsmanden. LO har tiltrådt dette udkast, men landbrugets arbejdsgivere har sagt nej — som jeg sagde før, fordi man ikke kunne blive enig med regeringen; det var, så vidt jeg kan skønne, ikke på grund af skitsens indhold. Sådan er situationen, og derfor vil det være helt urimeligt, om lønmodtagerne på landbrugsområdet skal opnå mindre end det, man efter langvarige forhandlinger er nået frem til.

Jeg vil gerne gentage, at det først og fremmest må være regeringen, som har det tunge ansvar i denne sag, og jeg tror, man må regne med, at der kan ske ubodelig skade på dette arbejdsområde, fordi regeringen ikke har været i stand til at klare sin egen forhandlingssituation. Det bliver ikke nemt i de kommende måneder og år at tilvejebringe ro og tilfredshed på arbejdspladserne inden for dette område. Vi har allerede i dag fået en meget stærk tilkendegivelse fra slagteriarbejderforbundet, som protesterer imod den behandling, man har været ude for den ene gang efter den anden, og jeg tror som sagt, at man kommer ud for

meget store vanskeligheder som følge af det, der er opstået her.

Vi kan altså ikke gå ind for det foreliggende lovforslag; det vil være fremgået af de bemærkninger, jeg har fremført. Forslaget giver ingen sikkerhed for, at det, man forhandlingsmæssigt var nået frem til, bliver opnået. Sagen skal ifølge forslaget henvises til et fællesudvalg med en opmand, der reelt får den endelige afgørelse. Det er ganske vist anført, at der i udvalget skal tages hensyn til synspunkter og materiale, der er fremført under forhandlingerne, men det gælder også arbejdsgivernes synspunkter, og det gælder den afvisning af skitsen, som er sket ud fra motiver, der ikke har noget med forligsforhandlingerne at gøre overhovedet. Derfor har forslaget, så vidt jeg kan skønne, i uhyggelig grad slagside. Det rimelige måtte være, at mæglingsskitsen var blevet gennemført på normal måde. Jeg ved ikke, om regeringen selv mener, den kan være tjent med denne situation og denne udgang på forhandlinger, den selv har været inde i; jeg tror ikke, befolkningen ude omkring mener det.

Lad mig sige til slut: vi er modstandere af dette forslag om tvungen voldgift, som kun er fremkommet, fordi regeringen ikke selv var i stand til at klare de forhandlinger, en regering bør kunne klare.

Asger Jensen: Vi står nu atter i den beklagelige situation, at folketinget må beskæftige sig med overenskomstspørgsmål. Vi havde vel alle håbet, at de to parter på landbrugsområdet var nået til enighed, så de kommende dages arbejdskonflikt kunne have været undgået. Der skulle have været så meget større udsigt hertil, som landbruget jo havde fået stillet i udsigt, at dets svage økonomi ville blive stivet af med et beløb fra statskassen af samme størrelse som de forbedringer, en ny overenskomst måtte give lønmodtagerne på landbrugets område. Det gik ikke sådan. Natten til i går modtog vi meddelelse om, at de to parter ikke havde opnået enighed i tide, og at eksporten af landbrugsvarer og bybefolkningens forsyning med en række levnedsmidler dermed var bragt i fare. Som alle ventede, vedtog regeringen i den situation, at man måtte hindre i hvert fald en konflikt af længere varighed.